

ønskeligt, at der allerede ved Institutionens Tilblivelse ligesom blev givet naturlige Tilfnytningspunkter, saa er det dog en saadan Tilstand, især naar man sammenligner, hvorledes det er gaaet saagodtsom alle andre Lande, der i 1848 indtraadte i de constitutionelle Staters Række, og seer hen til de ganske eiendommelige Vanfæligheder, med hvilke Danmark har havt at kæmpe, at den dog nogenlunde kan ansees for tilfredsstillende.

Imedens den ærede Taler, som jeg nu sidst har besvaret, ubelukkende henholdt sig til den Maade, hvorpaa de constitutionelle Former ere ordnede, og ikke med et Ord omtalte selve Valgsystemet, har en anden æret Taler, til hvem jeg nu skal henvende mig (B. Christensen), ubelukkende dvælet ved dette Punkt. Det vilde være mig en overordentlig Tilfredsstillelse, dersom jeg derturde see en indirecte Indrømmelse af, at den Række af vigtige Paastande, som Udvalget i saa Henseende efter den modneste Overveelse har tilladt sig, af ham anerkendes som vigtige, at han navnlig anerkender, at de constitutionelle Former, hvormange Mangler der end kan være ved Indholdet af dem, dog altid er et ganske overordentlig Gode, idet et større og bedre Indhold kan komme paa een Nat, men derimod selve Formens Skæbelse og navnlig dens Genoplivelse, hvor den er brudt, er et Bærk, der efter Historiens Vidnesbyrd meget sjældent skeer uden indre Omvæltninger, som Ingen kan ønske sit Fædreland, at det altsaa afgjort er et stort Gode, at det constitutionelle Princip er blevet opretholdt og overført paa disse Sager, med Hensyn til hvilke det til en vis Tid, og navnlig da Forordningen af 26de Juli 1854 udkom, fra mange Sider blev anseet for saa godt som uopnaaeligt og uigjortligt at faae samme indført. Jeg vil betragte det som indrømmet, at vi dog derimod naae det store Maal, som vi med Opoffrelse og Udholdenhed have eftertragtet, nemlig at komme i constitutionel Forbindelse med Slesvig, en Forbindelse, der, eengang indtraadt, ikke uden vor egen Brøde let vil kunne brydes, at det dog for mange af vore Medborgere staaer som et Gode, at en nærmere Sammenlutning bliver tilveiebragt imellem

Landet, hvoraf det ene i en lang Række af Aar har deelt ikke blot Tyrster, men ogsaa gode og onde Dage med os, og hvor der ved Siden af de store Forskjelligheder dog findes Traditioner og Interesser, der vel kunne skaffe tilstrækkeligt Stof til en venstabelig og for Mange nyttig Samarbejden, men at det i alt Fald af dem, der ikke troe derpaa, og ikke saameget paa Grund af dette Lands eiendommelige Beskaffenhed som paa Grund af det forunderlige, dobbelte, statsretlige Forhold, hvori det er stillet, maa indrømmes, at Sagen er stillet under saadanne Vilkaar, at der efter min fuldeste Overbeviisning er gjort, hvad der kan gøres, for at afværge den Fare, der truer, saa at det enten kan slutte sig frivilligt og mere indderligt til os, eller lidt efter lidt løses uden voldsomt Brud. Jeg anseer det for indrømmet, at det erkendes, hvad det vil have at sige, at ved den Maade, hvorpaa Stillingen vil blive ordnet her i Landet, vil Kongeriget's Befolkning have den Overvægt baade i Rigsraadet og Rigsretten og alle de Institutioner, der ganske vist tilkomme det danske Folk i den danske Stat, og at det faaer en betydelig Tilvæxt derved, at for første Gang en directe og umiddelbar Samarbejden med det danske Element i Slesvig, for hvis Ret der ved Valgbestemmelserne med saa stor Omhu er blevet sørget, vil finde Sted, saa at det paa Grund deraf vil kunne slutte sig nærmere til os. Jeg skal derfor blot holde mig til det Æneste, som han ved den hele Sag har fremhævet, at denne Forsamling nemlig ikke skulde være nogen egentlig Folkerepresentation. Det maa vistnok have faldet den ærede Landstingsmand ikke lidet vanskeligt at maatte motivere dette ved at frakende dette Thing, som han bærer med sit Medlemskab. Charakteren af at være nogen- somhelst Folkerepresentation. Jeg skal dog bringe i det ærede Medlems Grindring, at det selv i 1848, da dog ikke blot de ydre Forhold vare anderledes, men Ansuelserne ogsaa i det Hele taget her i Landet stillede sig heelt forskjelligt fra nu, blev af den grundlovgivende Rigsforsamling, ogsaa af dennes folkevalgte Medlemmer, paa det Allerbestemteste udtalt, at man paa ingen mulig Maade vilde kunne gaae